

Бібліографія.

Н. П. Васильевъ. „Оппозиція“. Стор.
138. СПб. 1910.

Маємо політичний памфлет з спробою охарактеризувати діячів опозиції в погляді тієї „чесної компанії“, що засіла в Думі кругом Пуришкевича. Дух цього лицаря очевидно вітав над д. Васильєвим і через те книжка його вийшла збіркою безсормних доносів, досить нечистих сплєток, нечупарних вигадок та зловстих брехень. Ходив собі автор по смітвику, збирав усяке нікому негодяще сміття, а тоді взяв та й наділив його своїм політичним супротивникам—і ще й пальцем показує: дивіться, мовляв, які гарні. Але, кінець-кінцем, „гарним“ виходить не хто інший, як тільки д. Васильєв...

Мж вишим не проминув він і україинства. В характеристиці проф Лучицького читаємо:

Сверхъ того г. Лучицкій—украинофилъ. Онъ „самостієць“, т. е. сторонникъ особой малорусской государственности. Говорягъ, что сейчасъ, по случаю надеждъ на близкое осуществленіе украинскаго „самостіѣства“, г. Лучицкій занялъ сочиненіемъ проекта будущей особой конституціи. Во главѣ будетъ поставлено ученіе о „недорядности пыка“, т. е. о неприкосновенности личности. Это будетъ, конечно, не „казенная“ неприкосновенность, которая разсчитана на то, чтобы сдѣлать прикосновенными лишь преступниковъ, а „настоящая“, такая, которая именно преступниковъ и объявляетъ неприкосновенными.

Відний Пуришкевич! Серіозний йому в особі д. Васильєва конкурент народився.

С. Є.